

NYÍRTELEKI REFORMÁTUS MISSZIÓI EGYHÁZKÖZSÉG

Hírlevél
2015. szeptember

„Az Úr segített el bennünket egészen idáig!” (1 Sámuel 7,12)

10 éves a gyülekezet – 2. rész

Gyülekezetünk hivatalos neve 2005-től Nyírteleki Református Missziói Egyházközség. Ettől az évtől kezdve már hivatalosan is a nyírteleki reformátusok felelőssége és joga volt, hogy hitéletüket szervezzék és igazgassák. Ezt megelőzően nyíregyházi szórványként volt számon tartva az itteni református közösség. Néhány református család élt itt egészen az elmúlt évtizedekig, amikor is a település népessége megsokszorozódott, így sok református is költözött Nyírtelekre. A gyülekezetté válás folyamatáról az előző hírlevélben volt szó, most a számok nyelvén ismerhettük meg jelenünket és múltunkat.

A 2011-es népszámlálási adatok szerint több mint 500 református él Nyírteleken. A gyülekezet ebből közel 300 reformátust tart számon. Református Egyházunk szóhasználatában Választói Névjegyzéknek nevezik azt a listát, ahol nyilvántartásba veszik a teljes jogú reformátusokat. A listára való felkerüléshez nem elég reformátusnak lenni, ezt Isten és a gyülekezet felé ki is kell fejezni. Gyülekezetünk Választói Névjegyzékében több mint 80 fő szerepel.

Az elmúlt évtizedben Anyakönyvünk szerint 55 keresztesítés, 31 konfirmálás, 10 házasságkötés, 44 temetés történt. Figyelembe véve, hogy Nyírteleken is érzékelhető az országosan jellemző népességfogyás (10 év alatt több mint 5%-kal csökkent a lakosság), gyülekezetünk igen hálás lehet, hogy több keresztesítés történt, mint temetés. Közel 40 gyermek, 8 csoportban jár hittanórákra. Ebben a szép létszámban evangélikus gyermekek is vannak, mivel az evangélikus iskolai hitoktatás megszűnésével néhány szülő református hittanra íratta be gyermekét. Emellett a nyíregyházi Jókai Mór Református Általános Iskolában több mint 20 református nyírteleki gyermek tanul jelenleg is. A nyíregyházi előírásoknak megfelelően a konfirmandus korú iskolások a Nyíregyháza-Városi Református Egyházközségben konfirmálnak, nem nálunk.

Azzal, hogy a gyülekezet elindult a „nagykorúság útján”, a fenntartás is egyre inkább a gyülekezet felelőssége lett. A lelki és fizikai növekedés mint mindennemű növekedés időigényes. Nem lehet egyből élő, virágzó közösségi hitéletet fenntartani. Így a nyírteleki lelkipásztor eddig még nem lehetett teljes munkaidőben szolgálattevője a gyülekezetnek. A mindenkori lelkipásztor más gyülekezetekkel, szolgálati területekkel együtt szolgált Nyírteleken. Ugyanakkor itt is megfigyelhető a gyülekezet erősödődése. Érdekes, hogy Vilfredo Pareto olasz közgazdász megfigyelései itt is érvényesülni látszanak. A gyülekezet bevételeinek körülbelül 80%-át a tagok 20%-a adja. Ez az elkötelezett réteg növekszik és évről évre többet ajánl fel erejéből, idejéből, tehetségéből, vagyónából Isten ügyének. Így egyre közelebb kerül a gyülekezet ahhoz, hogy egy lelkipásztort teljes munkaidőben tudjon foglalkoztatni. Természetesen nem az a gyülekezet rendeltetése és célja, hogy lelkipásztort és épületeteket tartson fenn. Ezek csupán ”eszközök” lehetnek abban, hogy minél inkább Isten dicsőségére

tudjunk élni. Az viszont mindenki számára egyértelmű: nem mindegy, hogy egy lelkipásztor részben vagy egészben tudja szolgálatát a nyírtelekiek között végezni.

A következő hírlevelünkben a gyülekezetben megvalósuló és megvalósítható szolgálatokról lesz szó.

Nyírteleki reformátusok

A mai Nyírtelek reformátusainak első lelki gondozója, prédikátora, ily módon a Nyíregyházi Tanyai Egyházközségnek – melynek részét képezte a mai Nyírtelek területe is –, alapítója Lukácskó András református lelkipásztor volt. Ő a szolgálatokat ötven éven keresztül igaz hittel, nagy szeretettel és fáradhatatlan szorgalommal látta el.

Lukácskó Andrástól 1988-ban vettem át a lelkészi szolgálatokat. Akkoriban a nevünk már Külvárosi Református Egyházközség volt. Területe mintegy ezer négyzetkilométert tett ki. Tizenkét helyen tartottunk rendszeresen istentiszteleteket. Ezek közül Nyírtelek területén Gyulatanán az ökumenikus kistemplomban, (melynek harmada református tulajdon), Varjúlaposon a római katolikus kápolnában, Nyírtelken egy ideig az Ifjúsági házban, majd a királytelki iskolában, nagy ünnepeken a szociális otthonban, de befogadott bennünket a Barizs, (Dózsaszőlő) a Dálnoki és Hegymegi, (Varjúlapos) a Molnár, (Gyulatanya) a Skarbit (Bedőbokor) család is. Ekkoriban a Nyírtelekhez tartozó istentiszteleti helyeken havonta öt helyen, egyszer-egyszer volt református istentisztelet, átlagosan legfeljebb néhány résztvevővel.

A körülmények megváltozásával eljött az ideje annak, hogy személyes lelkigondozás jellegű módszereken és istentiszteleti alkalmakon, helyeken változtassunk, annak az ideje, hogy méltó körülmények között együtt ünnepelhessen Nyírtelek református népe. Az úgynevezett rendszer-változtatás és az intenzív és céltudatos gyülekezetépítő munka megerősítette a kálmánházi a nagycserkeszi és a nyírteleki egyházrészeket. Az új lehetőségek lehetővé tették, hogy az anyaegyházközség (időközben Nyíregyháza-Kertvárosra változtatott névvel) szeretet-intézményeket hozzon létre és anyagilag is megerősödjön. Megérett a helyzet arra, hogy Kálmánházán és Nyírtelken elindítható legyen a Nyíregyháza-Kertvárosról való leválás, az önállósodás. Kálmánházára istentiszteleti hely – kis parókiát terveztettem, amit fel is építettünk. Azóta Kálmánházán is minden vasárnap van istentisztelet (addig csak egyszer volt az ottani evangélikus templomban. Igaz, Mandabokorban is sokáig volt havonta egy, háznál, de a résztvevőket sorban eltemettem. A felsősímaiak viszont szívesebben járnak be a kálmánházi kis templomunkba, mint Felsősimára a rég elhagyott, omladozó volt iskola-épületbe. A lényeg, hogy a gyülekezet önállósodot és erősebb is lett.

Nyírtelekre csak istentiszteleti helyet terveztünk (igaz az engedélyen nem az van, de akkor nem is lehetett másképp). Az építkezés és a fenntartás sokkal jobban megerősítette a gyülekezetet, mint ahogyan az történt Kálmánházán. A nyírtelekiek közül sokan személyesen is részt vettek az építkezésekben, ez is nagyon jó hatással volt – és maradt mind a mai napig –, a nyírteleki presbiterekre a gyülekezeti tagokra. A külső építkezéssel párhuzamosan történt a belső szervezés is. Szűcs Dénes gondnok úr vezetésével folyt a gyülekezetlátogatás, a hívogatás. Ma ennek az eredményességét is láthatjuk, amikor részt veszünk a gyülekezeti alkalmakon.

A nyírteleki reformátusokkal való személyes kapcsolatmról örömmel és Isten iránti hálával csak jót mondhatok. Akárkivel is találkozom, mindig testvéri szeretettel köszöntjük egymást, örülünk egymásnak. Az ott eltöltött tizenöt év sok-sok jó emléke közül a harang-készítést említem meg. Hálás vagyok Szentháromság egy örök igaz Istennek, hogy lelkészi munkám ilyen látványos hosszútávú eredményekkel is megjutalmaztatott.

Természetesen nagyon fontos lépés volt, lehetett a missziói egyházközséggé nyilvánítás, az önállóság első lépéseként. A missziói egyházközséggé válás azt is jelentette, hogy új, természetesen fiatal lelkésznők, lelkészek kerültek a gyülekezethez. A mai helyzet szerint ők az általunk vetett jó alapra hittel, reménnyel, szeretettel, jót s jól építettek.

Nyíregyháza, 2015 augusztus 17.

dr. Hadházy Antal (Ph.D. th. C.Sc. Soc.)
nyugdíjas református lelkipásztor

Visszatekintések

„Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban; mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből fakadó fáradozásotokat, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységeitek állhatatosságát; mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok.

Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.” (I Thessz. 1,2-5a)

Eltelt tíz év a gyülekezet életében, ami nem kevés időnek mondható, mégis a Nyírteleki Református Gyülekezet léte sokkal korábbra nyúlik vissza, mint ahogy a kis templom, s annak falai álltak volna. Így én mindig a gyülekezetre gondolok a templom révén is, hiszen mit érnek a szép falak, a szép templom lelkek nélkül, olyan lelkek nélkül, akik szeretik az Urat, akik vágnak hallgatni az ígét. Ott a templomon belül előbb egy lelki templom épült fel azokból, akikre

ma is úgy tudok emlékezni, ahogy Pál apostol beszél, ír a thesszalonikai gyülekezeetről és annak minden egyes tagjáról. Nem tudnám jobban leírni, mint ahogyan a fenti igében olvashatjuk Páltól nem csak az érzéseit, hanem a tapasztalatait és meggyőződését is a gyülekezet felől. Mint aki a közösség egészét és létét nem csak testi szemmel látja, hanem mint amelynek létrejötte, élete és fennállása az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban van, s amelynek minden tagját egyen-egyenként ismert. Ismerte terheiket, nehézségeiket, örömeiket, és büszke volt rájuk.

Így hívta, indította a kezdet kezdetén az igére vágyakozó szíveket az Isten Szent Lelke, mikor egy-egy háznál összegyűltünk; egy csoda volt, családi és meghitt, akkor minden ház templommá változott. Hiszem ez is az Atyától jött és léte, élete ma is az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban van.

Hálát adok én is – ahogyan Pál is hálát ad – a nyírteleki gyülekezetért, hogy sokféle élethelyzetben, körülményben a része lehettem és hogy részesítettek abban a bizalomban, hogy a családjaikba, otthonukba fogadtak, de legfőképpen a szívüknek talán a legféltebb rejtekét is őszintén megnyitották előttem. Így én is elmondhatom örömmel és hálával, hogy a gyülekezet minden egyes tagját ismerhettem. Ismertem nehézségeiket, örömeiket és hálával emlékezem róluk az Úr előtt. Bennük is megvan, róluk is világít amit Kálvin „az igazi keresztyén-ség rövid meghatározása” ként ebben a három szóban fogalmaz meg: a hit, a szeretet és a reménység. A hit, amely munkálkodik: a hitük bizonyossága a Szent Lélek erejének (Kálvin); a szeretet, amely fáradozik és nem ismeri a fáradságot vagy a belefáradást és vállalja az áldozatot.

Ez a hit és szeretet hívta a Lélek erejéből életre ezt a kis templomot, amely immár tíz éve épült fel, s amelybe a gyülekezet minden tagjának nemcsak a szíve-lelke, de a keze nyoma, lenyomata is benne van. A templomot ők és az Isten Szent Lelke töltik meg étellel is, örömmel, vigasztalással is, egységgel is, reménységgel is. Élő gyülekezetben él a templom, és én tapasztaltam és megéltem, hogy bennetek az evangélium nem csak szavakban, beszédben jelent meg, hanem erőben, ható erőben és Szentlélekben. Nincs ennél nagyobb bizonyosság, minthogy az Isten országa megjelenik az ő kiválasztottain és annak hatásai másokat is elérnek, megváltoztatnak. A Szentlélek örömeivel végzett szolgálat gyümölcse ez az Isten háza is, és álljon bizonyosággul továbbra is Istenünk és a ti mindenkit befogadó szereteteknek és hiteteknek. „... *meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.*” (Fil 1,6). Míg eljön újra az Úr, maradjon az Isten e háza számotokra a Vele való találkozás merítő helyévé, ahonnan mindent lehet meríteni, amire csak szükségünk van és külön öröm, ha mindezt együtt, közösségben lehet megélni.

A mi Istenünk áldjon, gazdagítson és szenteljen meg benneteket kedves Nyírteleki Gyülekezet, kedves Testvéreim, akikre mindig hálaadással és szeretettel gondolok, egyen-egyenként mindenkire. Őrizzétek, féltsetek a drága kincsért amit Istentől kaptatok. Vigyázzatok, hogy el ne vesszen a szívetekből és a

templom falai közül a Szentlélek öröme.

„Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vígadozzunk és örüljünk ezen”
(Zsolt .Együtt adunk hálát és örülünk veletek. „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal”

Imádkozó szeretettel:

Szakolczainé Szabó Erika lelkipásztor

NYÍRTELEK...

Ha visszagondolok a Nyírtelken töltött évekre, sok emlék kerül elő a kincsestárból. A lelkészi szolgálatban töltött időszakok legszebbjeinek egyike, amit itt kaptam. Itt található a kedves templomok egyike. Tanultunk egymástól, gyülekezet és lelkipásztor. Itt indultunk új utakra együtt, egy úton. Sok –sok mindent fel lehetne idézni, hiszen a nyírtelki évek, a vissza-visszatérések, az ajándékba kapott áldott hónapok életem olyan szakaszát jelzik, amelyet lelkipásztorként nem csak megőrizni lehetett, hanem továbbvinni a mindennapokba, és más szolgálati helyekre.

Tizenhárom évig lehettem hosszabb-rövidebb időre ennek a gyülekezetnek kísérője, beosztott lelkészként, helyettes lelkészként. Megélhettük, amikor még nagyon kicsi volt az a mag, amely a gyülekezetet jelentette. Ekkor még házaknál tartottuk az istentiszteleteket, és a szőrványokba is kijártunk vasárnaponként. Idővel átélhettük azt a csodát, hogy a kicsiny magból fa növekedhetett, mert lett háza a gyülekezetnek, lett otthona ennek a református családnak.

„És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened.” (5 Mózes 8,2a). Amikor visszatekintünk az elmúlt évtizedekre, majd arra a tíz évre, amióta a gyülekezet az önállósodás útjára lépett, nem csak az emlékezés a feladatunk, hanem a hálaadás annak az Úrnak, aki hordozta és azóta is hordozza a maroknyi, és még több maroknyi református népét Nyírtelken. Aho-
gyan egykor Izráel népe emlékköveket állított, hogy tartsa emlékezetében Isten nagyságos dolgait, amit elvégzett rajtuk és bennük, a mi számunkra is ilyen emlékköként áll előttünk a tíz év. Emlékkő minden egyes vasárnapi istentisztelet, a bibliaórák, a gyermekistentiszteletek, és legfőképpen emlékkövekké váltak a jeles napok, amikor végig járhattuk azt az utat, hogy templom épült, hogy megszólalt a harang, és azóta is meghirdeti az örömet és bánatot, vagy hívogat istentiszteletre, vagy amikor templomot, majd harangot szenteltünk. Elindult a gyülekezet egy úton, már az önállósodás útján, és ezen az úton növekedett, erősödött, színesedett. Szívesen fogadta lelkészeit, és örömmel szolgált együtt gyülekezet, presbitérium és lelkipásztor. Jó szívvel emlékszem vissza a hálaadó alkalmakra, a megterített úrasztali közösségekre, a hittanos napokra, az elkészült újságra, a Szeretethidas napokra, a gyermek, – és felnőtt keresztelekre, fogadalomtételekre, esküvőkre, szívemet megmelengető mondatokra, amelyek oda

írtak fel... Emlékkövek, emlékköveink... és rajtunk áll, hogy mit őrzünk szívünkben ezekből. Ez a gyülekezet emlékeztet is a képekből készült tablók által, és amikor újra emlékkő emelkedik a hálaadó istentisztelet kapcsán, nem csak a valóságos képek, hanem azok a képek is megelevenednek bennünk, amikor ott lehettünk, amikor otthon lehettünk ebben a gyülekezetben.

Köszönöm, hogy része lehettem mindennek, hogy otthonom lehetett ez a gyülekezet, és hálás szívvel emlékszem mosolyokra, arcokra, a jókedvre és derűre, szolgáló szívű kedves testvérekre. Hálásan köszönöm az imádságokat és a segítséget, amit kaptam az itt töltött szolgálatom során.

Legyen továbbra is kísérője a Mennyei Atya a nyírteleki református testvéreknek, hogy növekedjenek és erősödjenek lélekszámban, hitben, reménységben és szeretetben az Úristen által kijelölt úton.

Nyíregyháza, 2015 augusztus 23.

Dancsházi Ildikó lelkipásztor

Együtt – Vele!

Nehéz elkezdni az írást, mert valahogy a visszaemlékezés az öregkor sajátos hozzávalója. Néhány évtized múlva biztosan egészen más szemmel látom azokat a dolgokat, melyeket ma már emlékként kell felidézni, de nem is olyan régen még mindennapos megtapasztalás volt.

Fiatalként egy fiatal Gyülekezetbe érkeztem. Nem volt egyszerű a helyzete a nyírteleki reformátusságnak – na persze ez nem csak az én személyem miatt lehetett igaz –, hiszen Missziói Gyülekezetté válásuk nem hozta magával a várva-várt állandóságot, ami a szolgáló lelkipásztor személyét illette. Mégis mindig a sajátjának tekintette a Gyülekezet azokat a szolgálattevőket, akik aktuálisan ellátták a közösség vezetését. Hamar otthonunkká lett a lelkes társaság, s ha családdal együtt érkezhettem, mindig az volt az érzésünk: egy kicsit ide is haza érkezünk. Ez a nyitott légkör felénk és a Gyülekezetbe érkezők felé egészen biztos, hogy a Szentlélek Isten áldása – hiszen ez volt a kulcsa annak, hogy minket felkarolt Isten Nyírteleken élő református népe, s úgy tudtak tekinteni ránk, mint akikkel közösen lehet, s kell végezni a ránk bízott szolgálatot.

Jó érzés volt a mindig tiszta Templomba megérkezni, jót beszélgetni az istentiszteletek előtt, hallani a harangszóval vegyülő vidám nevetést! Ma is hálás szívvel gondolok vissza a presbiter testvérekkel való közös együttlétekre az istentiszteletek előtt, s persze a gyűlésekre is, ahol sikerült néha már az elején is egyetértőnünk, de soha nem lehetett úgy vége, hogy ne közös véleménnyel zárjunk! Örömmel éltem át, ahogyan egymáson keresztül formált bennünket a Mindenható – néha-néha talán még könnyekkel is puhítva az olykor kéréses szívünket.

A közösen végzett munkák a Templom körül mindig közelebb hoztak ben-

nünket egymáshoz – talán nem is baj, hogy mindig akad valami házilag is összebarkácsolható! S hogy nem csak a Templomban ismertük meg egymást, de az utcán is szívesen voltunk „reformátusok”, a városi rendezvényeken is egymás társaságát kerestük, mindig azt jelentette számomra, hogy komoly a teljes jogú egyháztagság ügye közöttünk.

Persze, volt olyan is, hogy azt hittem, nem értjük egymást. Amikor talán nehezebben jöttek a prédikáció mondatai egymás után, mert az ablakon kitekintő szempárok tükrében figyelhettem én is, hogy mi történik az utcán. Közben sokszor kiderült, de leginkább már így utólag, amikor az ígehirdetésekből elhangzott gondolatok szó szerint köszöntek vissza egy-egy beszélgetésben, hogy a kósza pillantásokat is irányíthatják figyelő agytekervények – talán még nagyobb figyelemmel, mint hittem! Köszönöm, hogy sok üzenetnek lettünk közösen meghallói!

És hogy létezik az a csoda, amelyről az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben olvasunk, miközben a Szentlélek formálta az első gyülekezeteket, hogy ezek egyre nőnek, alakot öltenek, önmagukra találnak – nos, ezt is megtapasztalhattuk, hiszem, mindannyian.

Tudom, hogy nem tökéletes az emberek alkotta gyülekezeti közösség, még Nyírtelken, a Reformátusok között sem – különösen is igaz volt ez abban az időben, amely magába foglalta az én szolgálati éveimet, hisz jómagam voltam az egyik tökéletlen. De azt is tudom, és hiszem, hogy mert az Isten választott népe vagyunk az Úr Jézusban, ezért minden tökéletlenségünk ellenére is tökéletes az Ő Egyháza, Szent, mert az Övé! Nyírtelken is az Övé – Ő pedig számon tartja az Övéit, név szerint ismeri őket, egytől-egyig! Ez a lényeg, s az már sokkal kevésbé számít, hogy én mire, és hogyan emlékszem. Ez legyen igazi bátorítás az elkövetkező évtizedekre is a Gyülekezet egész közösségének!

Nagy József lelkipásztor

Egyházközségi adatlap

Miért érdemes kitölteni az egyházközségi adatlapot?

Minél szélesebb körben szeretnénk felkínálni a gyülekezetünk közösségi életével kapcsolatos lehetőségeket. Ehhez szükséges, hogy számon- és nyilvántartsuk egymást. Minél jobban ismerjük egymás élethelyzetét, annál könnyebben tudunk segíteni a Szentírásban megjelenő Istenben bízva. Az egyházközségi adatlap lehetőség hűségünk kifejezésére, illetve kapcsolatfelvételre.

Kinek érdemes kitöltenie?

Minden felnőttnek, aki meg szeretné erősíteni kötődését, vagy éppen most döntött úgy, hogy felveszi a kapcsolatot a helyi református gyülekezettel.

Az adatlap kérhető lelkészeinktől és a templomban, illetve letölthető a honlapunkról is (www.refnyirtelek.hu).

Református Egyháztagság **(Egyházi Törvény 1994. II. 22 és 23.§)**

A Magyarországi Református Egyház tagja:

- akit református szertartás szerint megkereszteltek, illetve aki nagykorúként magát reformátusnak vallja

A Magyarországi Református Egyház teljes jogú tagja:

- akit megkereszteltek
- konfirmációi fogadalmat tett
- részt vesz az istentiszteleten és az úrvacsorai közösségben
- hozzájárul egyházközségében az egyház fenntartásához

Az egyháztag kötelességei:

- evangélium szerinti tiszta erkölcsű, mértékletes és józan életet éljen
- istentiszteleteken és úrvacsorában részt vegyen
- házassága kötésénél, gyermeke keresztelésénél, halottja eltemettetésénél az egyház rendje szerint járjon el
- gyermekeit a református vallásban neveltesse és konfirmálásukról gondoskodjék
- az egyházi közterheket az egyházi előírásokban megszabott módon és mértékben viselje
- az elfogadott egyházi tisztséget vagy megbízást híven betöltse

Az egyháztag jogai:

- az istentiszteleti szolgálati, úrvacsorai közösségben való részvétel
- házassága kötésénél, gyermeke keresztelésénél, halottja eltemettetésénél az egyház rendje szerint járhat el
- gyermekének vallásos oktatását egyházi iskolákban vagy azokon kívül is igényelheti
- az egyházi tisztségek betöltésekor választó és választható

Köszönjük az első félévben befizetett önkéntes egyházfenntartói járulékokat. A befizetett összegek átlaga 6.500,- Ft/fő volt.

Vakációs Gyermekhét Nyírteleken

Ebben az évben is megtartotta gyülekezetünk nyári vakációs gyermekhetét. Hétfőtől péntekig, minden nap 9:00 és 14:30 óra között vártuk a gyermekeket. Ezen a héten Ruth könyvével ismerkedtünk meg, melyből a következőket ismertük fel: Isten vezetése elengedhetetlen mindennapi életünkben; fontos jellemvonás a kitartás és a hűség; Isten még a legreménytelenebb élethelyzetekben is képes reményteljes jövőt mutatni; Isten másokat is felhasznál arra, hogy életünket jobbá tegye.

Az első négy napon Ruth könyvének egy-egy fejezetét játszottuk el, és oldottunk meg ahhoz kapcsolódó játékos feladatokat. Az ötödik napon pedig arról volt szó, hogy az egész könyvben megjelenő isteni akarat egy hatalmas tervpici részlete, amely akarat Jézusra mutat. Minden nap készült valamilyen kézműves alkotás is, melyek nagy részét hazavihették a gyermekek. Készült többek között imakocka, amivel otthon, a családdal együtt is lehet imádkozni; kalászdísz; dekupázs technikával, bibliai Igével díszített kő; tenyérlenymatos családfa, mely Ruth családját ábrázolja. A hét elején külön „Ruth füzetet” készítettek a gyermekek, amibe minden nap be lehetett ragasztani a naphoz kapcsolódó kifestőket, feladványokat, illetve a füzetben külön pontgyűjtő lapon pecsétet és matricákat lehetett gyűjteni. A pontverseny vasárnap ért véget, ahol minden résztvevő kapott valamilyen ajándékot.

A gyülekezet számára külön öröm volt, hogy a gyermekek Ruth története alapján egy jelenettel készültek a vasárnap délelőtti istentiszteletre. A jelenet szövege csaknem teljes egészében a bibliai szöveggel egyezett meg. A jeleneten kívül a gyermekek énekekkel és aranymondással is készültek. A gyerekhét és a Ruthról szóló jelenet jól illeszkedett a gyülekezet életébe, mivel június négy vasárnapján Ruth könyvének egy-egy fejezetét olvasta a gyülekezet, és az igehirdetés alapigéje is az aktuális fejezetből volt kiemelve. A gyermekekkel töltött hét vasárnapja egyúttal ennek a sorozatnak a végét is jelentette. A gyerekhét szolgálati lehetőség is volt a gyülekezet számára. Az előkészületekben és a lebonyolításban is több gyülekezeti tag vett részt. Öröm megtapasztalni, hogy vannak, akik felismerik: van mit meghálálni Istennek, így idejüket, erejüket szánják oda valamilyen szolgálati területen. Egy szülő teljes hetét odaszánva, reggeltől estig segítette a gyermekek között végzett munkát. Többek között a következő szolgálatokkal lehetett segíteni a hetet: imádság, hívogatás, kreatív feladatok lebonyolítása, ebéd készítése, mosogatás, gyermekek szállítása, pénzadomány.

Reménységgel tekintünk vissza erre a hétre, hogy a mi életünk is, akárcsak Ruth könyve szereplőinek élete, Valaki nagyobb tervének a része.

Erről a hétről egy „csopotkép” látható a hátsó borítón.

Kirándulás – Debrecen

2015. október 3-án Debrecenbe megy kirándulni gyülekezetünk. A kirándulás tervezett, főbb állomásai a Nagytemplom – mely közel 1 milliárd forintból újult meg a tavalyi évben –, illetve a Debreceni Református Kollégium lesznek. Részletekről a későbbiekben adunk tájékoztatást.

Anyakönyvi hírek – Húsvétől augusztusig

Hálaadással kereszteltük:

Mészáros Tibor (felnőtt keresztség)

Pongrácz Krisztián (Pongrácz Zoltán és Pongráczné Dipcsu Ildikó gyermeke)

Gidófalvy Dávid (Gidófalvy Tibor és Borbély Dorottya gyermeke)

Hengsperger István János (Hengsperger Zoltán István és Borbély Dorottya gyermeke)

Borbély Dorottya (felnőtt keresztség)

Borbély Olívia (felnőtt keresztség)

Török Amira (Török László és Retteg Renáta gyermeke)

Dankó Zoltán Attila (Dankó Zoltán és Hadas Diána gyermeke)

Szabó Márton (Szabó Pál és Szabóné Kovács Márta gyermeke)

Konfirmációs fogadalmat tett:

Bondár Balázs, Győri Viktória, Matyi Richárd és Volf Delila (Nyíregyházán konfirmált)

Házasságkötésére kérte Isten áldását:

Hargitai Attila és Pivnyik Judit

Mészáros Tibor és Borbély Nikolett Xénia

A feltámadás reménységével vettünk búcsút:

Pózer Ferencné született Sedlák Máriától (90 évet élt, Virányoson nyugszik)

Információ

Nyírteleki Református Missziói Egyházközség

4461 Nyírtelek Tokaji út 38.

Parókia címe: 4461 Nyírtelek Alsósósút 1/a

Lelkészek: Szabó Pál, Szabóné Kovács Márta

Honlap: www.refnyirtelek.hu

Email: nyirtelek@reformatus.hu

Facebook: Nyírteleki Református Gyülekezet néven érhető el

Telefon: 30/9870677

Gyülekezetünk bankszámlaszám: 10404405-00011982-00000001

A hírlevelet szerkesztette: Szabó Pál, Szabóné Kovács Márta
és Gidófalvy Péter.

Vasárnapi közös szolgálat után

Egy család adományaként új kelyhet kapott gyülekezetünk